Підготовці компетентних фахівців сприяє модернізація освіти. Є багато шляхів її реалізації, серед яких інтеграція освіти та науки, місія якої полягає у здійсненні науково-освітньої діяльності. Успішність підготовки кадрів залежить від безпосереднього контакту студентів з науковцями. Отже, під час навчання важливо забезпечити:

• єдність професійного та людського розвитку особистості;

• розуміння інтелектуальної діяльності як професії, вироблення дослідницьких здібностей;

• партнерство всіх учасників освітнього процесу тощо.

Інтеграція освіти та науки – це не асиміляція, не синтез, а добровільний взаємовигідний зустрічний рух з метою створення такої цілісності, що адаптує їхні найкращі властивості. У сучасних умовах інтеграція освіти й науки має такі прояви:

• антропоцентричний характер впливу на інтеграційні процеси в інших сферах суспільної діяльності;

• інтеграція освіти з наукою за темпами випереджає інтеграцію з іншими сферами;

• сприяння досягненню цілісного соціально-економічного ефекту в суспільстві.

Оскільки освіта та наука є самостійними секторами економіки, то їхня інтеграція охоплює всі рівні – «мікро», «мезо», «макро». Вона проявляється у взаємодії двох сфер між собою, тобто співробітництві наукових організацій з вищими навчальними закладами. Щоправда, останнім часом відбувається взаємодія освіти і науки не лише між собою, а й з виробництвом, бізнесом, культурою, органами державного урядування.

Нині, як відомо, з’явилися дослідні вищі навчальні заклади. З одного боку, надання такого статусу говорить про визнання заслуг ВНЗ як важливого наукового й освітнього центру, а з другого – зумовлює підвищення вимог до його діяльності. Зрозуміло, що не лише дослідний, а й кожен ВНЗ має забезпечувати досягнення цільових індикаторів, установлених для навчального закладу. Однак передусім це стосується дослідних університетів, зокрема щодо збільшення віддачі від вкладених у них ресурсів, досягнення цільових індикаторів, якості наукових робіт, створення малих підприємств, на яких упроваджують результати досліджень науковців. Організація широкої мережі дослідних університетів дасть змогу:

• посилити наукові розробки у вищих навчальних закладах, у тому числі завдяки залученню до викладацької та наукової роботи авторитетних фахівців;

• активізувати розвиток інноваційної інфраструктури ВНЗ (створення

нових інжинірингових структур, центрів колективного доступу до наукового обладнання, бізнес-інкубаторів, програм підготовки управлінських кадрів для малого бізнесу тощо);

• зорієнтувати наукову діяльність університетів на розроблення технологій, затребуваних реальним сектором економіки;

• стимулювати кооперацію бізнесу з вищою школою.

Дослідні університети – це свого роду освітньо-науково-виробничі комплекси, у яких студенти реалізують не лише освітню, а й дослідницьку, комунікативну та самоуправлінську функції, а всі структурні елементи доповнюють один одного. У таких умовах з метою підвищення ефективності діяльності університету кожен структурний елемент має враховувати вимоги й потреби ринку праці і конкретних роботодавців ***(Куценко В., Гаращук О. Нова парадигма соціогуманітарного розвитку – важливий чинник формування національної інноваційної економіки // Вісник НАН України. – 2013. – № 8. – С. 79–80).***